

tehničnih predmetov.

Člani odbora za pridobivanje gozdnih sortimentov so v tem smislu dopolnjevali oziroma komentirali kritičen članek prof. Z. Turka, s katerim v načelu soglašajo in s tem pričakujejo od Biotehniške fakultete VTOZD gozdarstva, da te ugotovitve in sugestije upošte-

va pri prvi reviziji učnega programa, ki bo po naši informaciji stekla v jeseni t.l. Pri tem so pa večkrat poudarili, da ni pomembno samo število ur za predavanja tehničnih predmetov, temveč še bolj kot to, vsebina teh predavanj ter visok strokovni nivo in zadostna kadrovska zasedba ustreznih predavateljev.

Pravljica o starem bukovem gozdu

Nekoč je rastel star bukov gozd. Pot do njega ni bila ravno lahka, zato so si okoliški prebivalci drva in steljo rajši priskrbeli v dostopnejših predelih. Gozd je bil prepuščen samemu sebi in izgledalo je, da je s tem kar zadovoljen. Drevesna debela so bila vitka, le tu in tam se je katero nekoliko razpotegnilo v širino in višino, tako kot je v revnih krajih komaj kak bogatin med množico siromakov. V krošnjah je bila precejšnja gneča in ko so s hribov zapihale sape je njihovo šelestenje spominjalo na klepet gospodinj v tesnih ulicah obmorskih mest.

Tudi gozdarji so ga puščali in nemar. Prvi izmed njih, ki ga je obiskal, je bil starejši, z gozdovi tesno zrasel mož. Ko ga je uzrl, mu je že malce opešano srce kar poskočilo od veselja. V veliko, debelo knjigo je o njem z okorno, skoraj šolsko pravilno in s peresom izpisano pisavo napisal, da je to lep, mladosten, starejši bukov gozd.

Potem so prišli čudni časi. Ljudje so bili tako zaposleni s samimi seboj in preganjanjem drug drugega, da so se v gozdove zatekali le kadar so se pred kom skrivali ali pred čim bežali. Bukve so samo strmele in se čudile, njihovemu klepetu v krošnjah ni imel nihče časa prisluhniti.

Ker pa vse mine, je bilo tudi tistih čudnih časov enkrat konec. Ko so se ljudje nekoliko opomogli od preganjanja drug drugega so se ponovno spomnili starega bukovega gozda. Gozdar, ki ga je obiskal, je bil drugačnega kova kot njegov čuteči predhodnik. Vzgajali so ga težki časi, zato je bilo v njem malo nežnosti, a veliko odločnosti in prepričanosti v svoj prav. Gozd je krstil za *Fagetum sylvaticae*. S svojimi pomočniki ga je po dolgem in po čez premeril in narisal cel šop kri-

vulj. Če bi bukve znale brati, bi v knjigi, ki pa ni bila več tako velika kot tista prva in v kateri je s peresom izpisane črke zamenjal tipkopis, zase prebrale kaj žalostno usodo.

Na njihovo srečo pa je bil gozd še preveč odmaknjen, ljudje pa so imeli polno drugih, pomembnejših skrbi. Izračuni in krivulje niso dobile svoje potrditve in naslednjega gozdarja je naš gozd pozdravil skoraj takšen kot prejšnja dva. (No ja, življenje je pač kruto in nekatera drevesa so veter, sneg in boleznj pognali v večna lovišča, toda ker ni nihče nadomestljiv, so preostali vrzeli, ki so tako nastale, skrbno zapolnili). Ta tretji gozdar je bil še mlad, poln šolskega znanja in novih zamisli, ki so se ravno v tistem času začele širiti v gozdarski srenji. Gozd je prekrstil v *Dentario-Fagetum*. Namesto, da bi ga premeril po dolgem in po čez, kot njegov predhodnik, je potrpežljivo stopal od drevesa do drevesa in vsako poimenoval. Nekatera, tista, ki so se mu zdela najlepša, je označil z laskavim imenom »nosilec funkcij«, druga za katera je sodil, da motijo in nagajajo prvim je okregal s »konkurenti«, preostala, ki so bila kot »star razmajan kažipot na križišču cest, ki jih že dolgo ni več in ne koristijo, škodijo pa tudi ne« pa je označil za indiferentna. Potem je vse tri skupine seštel in z njimi delal čudne račune. Knjiga, ki jo je napisal je bila polna globokih misli in nasvetov, kaj bi moralil in kaj je nujno postoriti. Ker naše bukve še vedno niso znale brati, je odpadel hud prepir, ki bi se med njimi raznel, ko bi v knjigi prečitale, da je nekaterim predpisan propad, drugim pa svetla bodočnost. Saj veste, kako je med sosedi: »Zakaj pa ravno jaz?«

Vsemu napredku navkljub, naš gozd je bil še vedno preveč odmaknjen, pa čeprav so

se mu vijugaste bele kače, ki so vedno pogostejše rezale strma pobočja, naglo približevale. Zato je tudi četrtega gozdarja pričakal v stari, nam že znani podobi. Rekli boste, vsaj leta bi se mu pa že morala nekoliko poznati. Ampak to je tako kot pri ljudeh. Če človeka spoznaš pri tridesetih in ga ponovno srečaš pri petdesetih, velikokrat osuplo vzklíkneš: »Joj, kako si se postaral!«. Ko pa ga ponovno srečaš pri sedemdesetih, pa se ti zdi, da se še hudičevo dobro drži. Naš gozd se je tudi. Novi gozdar je prihajal ravno v času, ko se je po deželi veliko govorilo in pisalo, da je treba prekiniti z voluntarizmom (čudna beseda, mar ne, jaz je ne razumem prav dobro, in če je tudi vi ne najboljše, jo kar preskočite, saj tako in tako ni pomembna) in da je odločno in brezkompromisno treba preiti od besed k dejanjem. Ideje so dobre, le praksa je slaba. Rešilo nas bo le dosledno spoštovanje zakonov in predpisov, inovativnost in upoštevanje znanstvenih dognanj. Če bi bil starejši, v življenju preizkušen in gromेčih kampanij vajen, bi četrtemu gozdarju te besede pri enem ušesu šle notri, pri drugem pa ven. Ker pa je bil še mlad, so mu obležale v glavi in samo čakale, da v praksi dobe potrditev. Ta pa je prišla pri srečanju s starim bukovim gozdom. Dobro, najprej ga je bilo treba prekrstiti – zdaj se je imenoval *Enneaphyllo-Fagetum*. Čudno, mar ne, pri ljudeh zadostuje en krst in eno ime (za celo življenje, če zanemarimo, da recimo Marija iz Maričke postane Micka, gozd pa vsako desetletje dobi novo). Njegov opis je bil kratek in skop.

Potem je četrti gozdar vzel v roko vse prejšnje tri knjige in dlje ko jih je prebiral, bolj je bil prepričan da ima pred seboj nič več in nič manj kot razrednega sovražnika. Poglejte! Ideje napisane v knjigah so bile dobre (če izvzamemo prvo knjigo, napisano še v nazadnjaških časih). Dejanja pa so izostala. Najprej je bil *Fagetum sylvaticae* potem *Dentario-Fagetum*, zdaj vemo da je *Enneaphyllo-Fagetum*, najprej so ga nameravali prebirati, potem so ga hoteli redčiti, zdaj vemo, da ga moramo obnoviti. Računali so mu lesno zalogo, prirastek, vrednost, obhodnjo, proizvodno dobo, kubike, ki jih bodo iz njega dobili. Vsemu zapisanemu navkljub pa se on v teh desetletjih skoraj ni spremenil. Vsako pomlad ozeleni, včasih tudi cveti in obrodi, jeseni orumeni in odvrže listje. Naslednjo pomlad pa vse znova. Naše globokoumne besede in smeli načrti ga nič ne ganejo. S svojo življenjsko vitalnostjo, kot da se

jim posmehuje. Da, da odločno in brezkompromisno je treba preiti od besed k dejanjem. Fantje, na golo z njim!

Tokrat našemu gozdu nobena dobra vila ni mogla več pomagati, kajti bela kača je bila že tik pod njim. Prišli so možje v oranžnih kombinizonih in rumenih čeladah in zabrnele so motorke. Bolj kot njihov hrup je tenkočutnim domačinom paralo živce ječanje in stokanje krošenj in debel, ki je starejše med njimi spominjalo na že skoraj pozabljene grozote zadnje vojne.

Potem so posadili smreko, na katero pa so kmalu pozabili in tam kjer je bil nekoč star, lep bukov gozd, se je bohotila neprehodna grmašča.

Življenje pa je kot morje. S plimo in oseko, viharjem in spokojnostjo. Ko je prihajal peti gozdar so ljudje v deželi začeli spoznavati, da vse staro le ni slabo, da beseda konzervativen nima vedno negativnega prizvoka. Na novo so začel odkrivati pozabljene navade stare resnice in prebirati zaprašene knjige. Peti gozdar je bil seveda otrok svojega časa, zato je med vsemi štirimi knjigami najprej v roke vzel prvo. Ko je prišel do strani, kjer je z okorno, a pravilno pisavo opisan star, lep bukov gozd, se je ustavil in zamislil. Nekaj pravljičnega je bilo v teh besedah. Spomin mu je poromal v mladost, raznežil se je in v hipu sklenil, da mora ta gozd poiskati. Vzel je pot pod noge in prehodil ves okoliš. Zman. Hodil je po domačijah in spraševal ljudi. Ni jim verjel, ko so mu pripovedovali o njegovem žalostnem koncu. Iskal je naprej in še vedno išče ter sprašuje. Mu lahko kaj pomagata?

Igor Dakskobler